

Παρά ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐγκριστά ἀρχαιοτέ-
ρας ἐποχῆς λείψανα ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἱσταμένου ἄλλοτε
ναοῦ τῆς Εἰλειθυίας, ἅτινα εἰ καὶ παριστῶντα
ἀντικείμενα λατρείας τῶν ἐθνικῶν θεῶν, ἐνομί-
ζοντο ἔχοντα ἔννοιαν χριστιανικῶν ἰδεῶν. Με-
ταξὺ τοιούτων λειψάνων τὴν πρωτίστην θέσιν
κατέχει τὸ συμβολικὸν ἐορτολόγιον τῶν ἐν Ἀθή-
ναις τὸ πάλαι τελουμένων καθ' ὅλον τὸν κύκλον
τοῦ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ, τὸ ἐπικτισθὲν ὡς
διάζωμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκκλησιδίου. Ἡ
ἐκ πεντηησίου μαρμαροῦ ζωφόρος τοῦ ἱεροῦ τῆς
Εἰλειθυίας, ἀπὸ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, μετὰ
τοῦ ἐπ' αὐτῆς γέισου ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, μετεσχη-
ματίσθη εἰς χριστιανικὸν κόσμημα διὰ τῶν ἐπ'
αὐτῆς προστεθέντων τριῶν ἀναγλύφων βυζαντι-
κῶν σκαυρῶν ἐντὸς δίσκων, ἀλλὰ διὰ πρίονος
τμηθεῖσα καθέτως καὶ διαιεθεῖσα εἰς δύο, προσηρ-
μώσθη εἰς τρόπον ὥστε τὸ δεύτερον αὐτῆς μέρος
νὰ τεθῆ πρώτον, τῷ θεωμένῳ ἐπὶ τὰ ἀριστερά,
τὸ δὲ ἀρχικῶς πρῶτον μέρος νὰ τεθῆ ὡς συνέχεια,
τῷ θεωμένῳ ἐπὶ τὰ δεξιά.

Ἡ μεταλλαγὴ αὐτῆ τῆς θέσεως τῶν συμβο-
λικῶν παραστάσεων τοῦ ἐθνικοῦ ἐορτολογίου
δὲν ἦτο τυχαία. ἀλλ' εἶχε λόγους σπουδαίους
καὶ ὀρθοσκευτικούς. Κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ
Ἀδριανοῦ εἰσχυθὲν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τὸ
νέον ἔτος τῶν ἐθνικῶν ἤρχιζε μετὰ τὴν *φθινο-*
πωρ ῆν ἰσημερίαν· κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ζω-
φόρος παρίστανε τὰς ἐορτὰς ἀρχομένου τοῦ Πυα-
νεψιδῶνος μηνός, ἧτοι μετὰ τὴν δευτέραν δε-
κάδα τοῦ σепτεμβρίου κατὰ Ῥωμαίους, ὅτε κατ'
ἀρχαῖον ἔθος, παῖδες περιέφερον τὴν Εἰρεσιώνην
ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην οἰκίαν, ἄδοντες ἄσματα
εἰς ἐξύμνησιν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ.
Αἱ εἰκονικαὶ παραστάσεις τῶν ἐορτῶν ἔληγον με-
τὴν τελετὴν τῶν Ἑρακλείων ἐπὶ τὸ Κυνόσαρ-
γες, φθίνοντος Βοηδρομιῶνος μηνός· τὸ δὲ ὅλον
ἐπεσφράγιζε τὸ τελικὸν σύμβολον τοῦ περιτελ-
λομένου ἐνιαυτοῦ, ἧτοι στεφάνη ἀποτελουμένη
ἐκ δύο ὄψεων, ἐν κύκλῳ σχήματι συμπλεκόμε-
νων ἑαυτοῖς.

Ἄλλ' ἀπὸ Γ' μέχρι ΙΑ' αἰῶνος τὸ *θηροσκευ-*
τικὸν νέον ἔτος τῶν χριστιανῶν ἐν Ἀθήναις
ἤρχιζε κατὰ τὴν *εαρινὴν ἰσημερίαν*, μετὰ τὴν
εἰσόδον τοῦ ἡλίου εἰς τὸ σημεῖον τοῦ κριοῦ, μῆνα
Ἑλαφβολιδῶνα κατὰ τοὺς ἐθνικούς, ἧτοι τὴν
κε' μαρτίου κατὰ Ῥωμαίους, ὅτε ἐν Ῥώμῃ ἐωρ-
τάζοντο τὰ *Γάρια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν*, καὶ
ἐν Ἀθήναις τὰ *μεγάλα Διονύσια* παρὰ τοῖς ἐθني-
κοῖς, παρὰ δὲ τοῖς χριστιανοῖς ὁ Εὐαγγελισμὸς
τῆς Θεομήτορος καὶ τὸ Κύριον Πάσχα, ὃ ἐορ-
τάζειν παρείληφεν ἡ Ἐκκλησία τῆ κε' τοῦ μαρ-
τίου μηνός.

Διὰ ταῦτα, κατὰ τὴν νέαν τοῦ χριστιανοῦ
ἀρχιτέκτονος διάταξιν, ἡ ζωφόρος ἄρχεται ἀπὸ
τῆς παραστάσεως τῶν ἐορτῶν τοῦ Ἑλαφβο-

λιῶνος μηνός, φθίνοντος μαρτίου κατὰ Ῥωμαίους·
αἱ ἐορταὶ αὗται αἰ παριστανόμεναι ἐπὶ τῆς ζω-
φόρου εἶνε τὰ μεγάλα Διονύσια, πολλὴν ἔχοντα
τὴν ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα μετὰ τὰ Πάθη καὶ
τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ·
ἀκολούθως τὰ Ἑλαφβολία, εἰς τιμὴν τῆς παρ-
θένου Ἀρτέμιδος, Κόρης ἐπηκούου, τῆς συμβο-
λιζούσης, οὕτως εἰπεῖν, τῆ *Παρθένου Θεομή-*
τορα Γοργοεπήκοου.

(Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος). ΤΑΣΣΟΣ Δ. ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΩΛΔΕ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Αἰ, τί λέγεις, κόρη μου; . . . "Ἄν ὁ πατέ-
ρας σου ἀποκτήσῃ ἓνα θέατρον ἰδικόν του καὶ
ἀρχίσῃ νὰ παίξῃ ὅπως ἄλλοτε! . . . Δὲν ἐνθυμῆ-
σαι σύ διότι ἦσο πολὺ μικρὰ τότε. Τί ἐπιτυ-
χία μοναδική, τί προσκλήσεις εἰς τὸ προσκήνιον!
Μίαν ἐσπέραν εἰς Ἀλανσὼν οἱ συνδρομηταὶ τοῦ
θεάτρου τοῦ ἐχάρισαν ἓνα στέμμα χρυσοῦν. . .
"Α! ἦτο λαμπρὸς ἠθοποιὸς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν,
τόσον φαῖδρός, τόσον χαρούμενος. "Ὅσοι τὸν
βλέπουν τώρα δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν· τόσον ἤλ-
λαξεν ὁ καυμένος ἀπὸ τὴν δυστυχίαν. Καὶ ὅμως
τί νὰ σοῦ εἰπῶ; . . . εἶμαι βεβαία ὅτι ὀλίγη ἐπι-
τυχία χρειάζεται διὰ νὰ γείνη πάλιν νέος καὶ
εὐχарιστημένος. "Ἐπειτα, νὰ εἴξω εὐρεῖς τί χρή-
ματα κερδίζουν οἱ διευθυνταὶ! εἰς Νάντην ὁ δι-
ευθυντὴς εἶχεν ἄμαξαν. Φαντάσου νὰ ἔχωμεν καὶ
ἡμεῖς ἄμαξαν! τὸ φαντάζεσαι, αἰ: Ὅα ἡμπορῆς
τότε νὰ ἐξέρχεται, νὰ μὴ μένης μέρα νύκτα εἰς
τὸ κάθισμα. Ὁ πατέρας θὰ σὲ παγαίνει εἰς τὴν
ἐξοχὴν. Ὅα ἰδῆς τὸν ποταμόν, τὰ δένδρα ὅπου
τόσον σοῦ ἀρέσουν. . . .

— "ὦ, τὰ δένδρα! . . . ἐψιθύριζε φρικιώσα ἡ
ὠχρὰ νεαρὰ δεσμοῦτις.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ πυλὼν κάτω τῆς
οἰκίας ἐκλείσθη βιαίως καὶ τὸ ἐρρυθμον βῆμα
τοῦ κ. Δελομπέλ ἠκούσθη εἰς τὴν εἴσοδον. Ἐπε-
κράτησε στιγμὴ ἀγωνίας, καθ' ἣν οὐδὲ λέξις
ἐξηνέχθη, οὐδὲ ἀναπνοή. Αἱ δύο γυναῖκες δὲν
ἐτόλμησαν κἄν νὰ προσιδώσιν ἀλλήλας, καὶ
ἡ μεγάλη ψαλὶς τῆς μητρὸς ἔτρεμε τόσον σφο-
δρῶς, ὥστε ἔκοπτε τὸ σῆμα πλαγίως.

Βεβαίως ὁ ἀτυχὴς εἶχεν ὑπιστῆ τραῦμα ὀδυ-
νηρόν. Ἡ πλάνη του καὶ τὰ σχέδιά του, ἡ ἐκ
τῆς ἀρνήσεως ταπεινώσις, αἱ ἀστείότητες τῶν
συναδέλφων του, ὁ λογαριασμὸς τοῦ καφενείου,
ἐνθα προεγεύετο ἐπὶ πιστώσει καθ' ὅλην τὴν
διάρκειαν τῆς διευθύνσεώς του, ὃν ἐπρόκειτο νῦν
νὰ ἐξοφλήσῃ, ταῦτα πάντα ἐνεφάνιζοντο ἐν τῇ
σιγῇ καὶ τῷ ζόφῳ τῶν πέντε πατωμάτων, δι'
ὧν ἐμελλε ν' ἀνέλθῃ. Ἡ ψυχὴ του ἦτο περίλυ-

πος... και μόλα ταῦτα τόσον ἔμφυτος ἦτο εἰς αὐτὸν ὁ χαρακτήρ τοῦ κωμωδοῦ, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν εἰλικρινῆ λύπην ἐθεώρησε πρίπον νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ τραγικοῦ καὶ κατὰ συνθήκην προσωπείου.

Ἄμα ὡς εἰσηλθεν, ἔστη, περιέφερε βλέμμα ἀπαίσιον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου, ἐπὶ τῆς τραπέζης καταφόρτου ἐξ ἐργασίας, ἐπὶ τοῦ λιτοῦ δειπνου, ὅπερ ἔτοιμον ἀνέμενον αὐτὸν εἰς μίαν γωνίαν ἐπὶ τῶν δύο προσφιλῶν γυναικείων μορφῶν, αἵτινες ἐναγωνίως προσήλουν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς λάμποντες ὀφθαλμούς των. Ὁ ἦθοποιὸς ἔμεινεν ἐπὶ ἐν λεπτόν ἄφωνος, γνωστὸν δὲ πόσον μακρὰ εἶνε ἐν τῷ θεάτρῳ ἡ σιγὴ ἐνὸς λεπτοῦ. Κατόπιν προέβη τρία βήματα, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας χαμηλῆς παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς συριστικῆς :

— Ἄ! εἶμαι κατηραμένος!

Καὶ ταῦτοχρόνως κατήνεγκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης γρόνθον τόσον ἰσχυρόν, ὥστε τὰ ἐπ' αὐτῆς πτηνὰ καὶ ἔντομα ἀνετινάχθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἐντρομός ἡ σύζυγός του ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ἡ Ποθητὴ ὑπανηγείρετο ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς μετ' ἐκφράσεως νευρικῆς στενοχωρίας, συσπώσῃς πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς.

Ἐξηλωμένος ἀτόνως ἐπὶ τῆς ἔδρας, με τοὺς βραχίονας καταπίπτοντας ἀδρανεῖς, καταβεβλημένος, με τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους ὁ ἦθοποιὸς ἐμονολόγει· ἦτο δὲ ὁ μονόλογός του ἀσυνάρτητος, διακοπτόμενος ὑπὸ στεναγμῶν καὶ λυγμῶν δραματικῶν, πλήρης ἀρῶν κατὰ τῶν ἀγρίων καὶ ἐγωιστῶν ἀστώων, τῶν τεράτων αὐτῶν πρὸς ἃ ὁ καλλιτέχνης παρέχει τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα του εἰς βοράν.

Κατόπιν ἀνεκεφαλκίωσε ὀλόκληρον τὸν θεατρικόν του βίον, τοὺς θριάμβους αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ σταδίου του, τὸν χρυσοῦν στέφανον τῶν συνδρομητῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀλανσῶν, τὸν γάμον του «μετὰ τῆς ἀγίας αὐτῆς γυναικὸς» — καὶ ἐδείκνυε τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα, ἣτις ἴστατο ὀρθία πλησίον του, ἐνδακρυς, μετὰ χεῖλην τρέμοντα, κινουσα μόνον ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν εἰς ἕκαστον λόγον τοῦ συζύγου τῆς.

Βεβαίως οἰοσθήποτε μὴ γινώσκων τὸν ἐνδοξον Δελομπέλ ἠδύνατο μετὰ τὸν μακρὸν αὐτὸν μονόλογον νὰ διηγηθῆ ὀλόκληρον αὐτοῦ τὸν βίον ἐν λεπτομερείᾳ. Ἀνεπόλει τὴν εἰς Παρισίους ἀφιξίν του, τὰς ἀνηθίας, τὰς στερήσεις του... Φεῦ! δὲν ἦτο ὅμως πράγματι αὐτὸς ὁ στερηθεῖς. Ὅπως βεβαιωθῆ τις ἤρκει νὰ ἴδῃ τὴν ὠραίαν καὶ νύχταριστήμενην ὄψιν του καὶ νὰ τὴν παραβάλλῃ μετὰ τὰ ὠχρὰ καὶ κατεσκληκῶτα πρόσωπα τῶν δύο γυναικῶν. Πλὴν ὁ ἦθοποιὸς δὲν προσεῖχεν εἰς ταῦτα καὶ ἐξηκολούθει νὰ μεθύσκηται δι' ἐμφαντικῶν φράσεων :

— ὦ! ἔλεγε, ν' ἀγωνισθῶ τόσον πολὺ! Δέκα ἔτη, δεκαπέντε ἔτη ἀγωνίζομαι τώρα ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἀφωσιωμένων αὐτῶν πλασματῶν, τρεφόμενος παρ' αὐτῶν,

— Μπκμπά, μπκμπά, σιώτα!. ἔλεγεν ἰκευτευτικῶς ἡ Ποθητὴ μετὰ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Ναί, ναί! τρεφόμενος παρ' αὐτῶν... καὶ δὲν ἐρυθριῶ... ὄχι, διότι ἀπεδέχθη ὅλην αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν χάριν τῆς τέχνης. Ἄλλὰ τώρα ἐπαράγειεν. Πολλὰ μοῦ ἔκαμαν. Τὴν ἀπαρνοῦμαι πλέον.

— ὦ φίλε μου, τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δελομπέλ ὀρμῶσα πρὸς αὐτόν.

— Ὅχι, ὄχι, ἄφησέ με... ἐξηγητήθησαν αἱ δυνάμεις μου. Ἐφόνευσαν πλέον τὸν καλλιτέχνην. Ἐτελείωσε... Ἀπαρνοῦμαι τὸ θέατρον.

Ἐὰν ἠθέλετε ἴδῃ τότε τὰς δύο γυναῖκας ἐναγκαλιζόμενας αὐτόν, παρακαλοῦσας νὰ ἐπιμείνῃ ἀκόμη ἀγωνιζόμενος, προσπαθοῦσας ν' ἀποδείξωσιν αὐτῷ ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀπαρνηθῆ τὸ θέατρον, δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ συγκρατήσητε τὰ δάκρυά σας. Καὶ ὅμως ὁ Δελομπέλ ἀνθίστατο.

Ἐπὶ τέλους ἐκάμφθη ὑπεσχέθη νὰ ἐμμεῖνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀφοῦ αὐταὶ τὸ ἠθελον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο συγκατένευσε μετὰ πολλὰς ἰκεσίας καὶ θωπείας.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ μέγας ἀνὴρ ἐλαφρωθεὶς ἐκ τοῦ μονολόγου του, ἀνακουφισθεὶς ἐκ τῆς διεξόδου ἣν ἔδωκεν εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν τῆς τραπέζης καὶ ἐδείπνει μετὰ καλὴν ὄρεξιν, μὴ διασώζων ἐξ ὅλης τῆς σκηνῆς εἰμὴ μικρὰν τινὰ κόπωσην, ὡς ἦθοποιὸς ὑποκριθεὶς τὴν ἐσπέραν μακρὸν καὶ δραματικώτατον μέρος.

Ἐν παρομοίαις περιπτώσεσιν, ὁ ἦθοποιὸς ὁ συγκινήσας ὀλόκληρον τὸ ἀκροατήριον, ὁ θρηνησας ἐπὶ σκηνῆς μετ' ἀληθῶν δακρῶν, λησμονεῖ τὰ πάντα ἅμα ὡς κατέληξε τῆς σκηνῆς. Ἀφίνει τὴν συγκίνησίν του εἰς τὸ δωματίον του ὁμοῦ μετὰ τὰ θεατρικὰ του ἱμάτια καὶ μετὰ τὰς φενάκας, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἀπλοϊκώτεροι, ζωηρὰν διατηροῦντες τὴν συγκίνησιν, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κατοικίαν των μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθρούς ἐκ τῶν δακρῶν, μετὰ τὴν καρδίαν βαρυαλγῆ, μετὰ ἔξασιν σφοδρὰν τῶν νεύρων, ἣτις τοὺς κρατεῖ ἀγρύπνους ἐπὶ πολλὴν ἀκόμη ὥραν.

Ἡ νεαρὰ Ποθητὴ καὶ ἡ κυρία Δελομπέλ δὲν ἐκοιμήθησαν πολὺ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Δ'

Ἐν Σαβινύ.

Ἡ ἐπὶ ἓνα μῆνα συμβίωσις ἐν Σαβινύ τῶν δύο οἰκογενειῶν ὑπῆρξε συμφορὰ.

Μετὰ δύο ἔτη ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Σιδωνία συνηντῶντο πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν ἑπαυλιν, ἣτις ὡς πολὺ παλαιὰ ἔμενον ἀμεταβλητος, ἐν ἣ τὸ

χαλινώδες έδαφος, τὰ τέλματα, τὰ δένδρα πάντα ακίνητα εφείνοντο οίονει περίγελως πρὸς πᾶν ὅ,τι μεταβάλλεται καὶ παύρηται. Ὅλος ἄλλοιαι ἔπρεπε νὰ εἶνε αἱ δύο ψυχαὶ καὶ περισσότερο ἐντιμοὶ διὰ νὰ μὴ ἀποβῆ, εἰς αὐτὰς ἀπαισίαις.

Ἡ Κλαίρη ἀφ' ἑτέρου, οὐδέποτε ἦτο τόσο εὐδαίμων, οὐδέποτε τὸ Σαβινὸν εἶχε φανῆ εἰς αὐτὴν ὠραιότερον. Τί χαρὰ δι' αὐτὴν νὰ περιπατῆ τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς πρασιάς ὅπου ὅτε ἦτο μικρὰ καὶ αὐτὴ ἔβαδιζε, νὰ κᾶθηται αὐτὴ νεαρὰ μήτηρ εἰς τὰ σκιαζόμενα ἐδάμια ὅπου καθημένη ἡ μήτηρ τῆς ἐπιστῆρει αὐτὴν ἄλλοτε παίζουσιν. νὰ μεταβαίνῃ ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Γεωργίου πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ τῶν ἐλαχίστων μερῶν καὶ τοποθεσιῶν ἐνθα εἶχον παίξιμ' ὁμοῦ! Ἡσθάνετο γαλήνιον εὐχαρίστησιν; τὴν πλήρη ἐκείνην εὐδαιμονίαν τῆς ἡρέμου ὑπάρξεως εἰς ἣν ἐντροπᾶ τις ἐν σιγῇ. Καθ' ἑκάστην ἡ μακρὰ οἰκιακὴ ἐσθῆς τῆς εἰσύρετο εἰς τὰς δειροστοιχίας καὶ ἐβράδυνεν αὐτὴ ἐκάστοτε τὸ βῆμα τῆς ἐνεκα τῶν μικρῶν βημάτων τοῦ παιδίου, τῶν κραυγῶν του, τῶν ἀπαντήσεών του.

Ἡ Σιδωνία ὀλίγον μετεῖχε τῶν μητριῶν αὐτῶν περιπάτων. Ἐλεγεν ὅτι ὁ Ἰούριος τῶν παιδιῶν τὴν ἠνώχλει καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἦτο σύμφωνος μετὰ τοῦ γηραιοῦ Γαρδινῶ. ὅστις πασκὺν ἀφορμὴν ἐχρησιμοποιοῖ ὅπως ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἐγγονὴν του. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι κατῶρθου τὸ τοιοῦτο μεριμνῶν ἀποκλειστικῶς περὶ τῆς Σιδωνίας καὶ περιποιούμενος αὐτὴν περισσότερο ἢ κατὰ τὴν τελευταίαν διαμονὴν τῆς. Αἱ ἀμαξιαὶ αἵτινες πρὸ διετίας εἶχον συρτῆ εἰς τὸν σταῦλον καὶ τὰς ὑποίας ἐκαθάριζον ἀπαξ καθ' ἑβδομάδα, διότι αἱ ἀράχαι ἐπλεον τὸν ἴστον των ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων των, ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν τῆς. Τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ παρηκολούθησε τὴν τοιαύτην φιλότιμβον ὄθησιν. Ὁ κηπουρὸς ἐπεμελεῖτο κάλλιον τῶν ἀνθέων, διότι ἡ κυρία Ρίσιερ ἐξέλεγε τὰ ὠραιότερα ἕνα κοσμήσῃ τὴν κόμην τῆς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος· ἄλλως τε ἤρχοντο καὶ ἐπισκέψεις. Διαργανοῦντο συμπόσια κατὰ τὸ δειλινόν, διασκεδάσεις ὧν προΐστατο ἡ κυρία Φρομών, ἀλλ' εἰς αὐς διέπρεπεν ἀπαραμίλλως ἡ Σιδωνία χάρις εἰς τὸ ζωηρόν τῆς ἦθος. Ἄλλως τε ἡ Κλαίρη κατέλειπεν αὐτῇ συχναὶς ἐλεύθερον τὸ στάδιον. Τὸ τέκνον τῆς εἶχε τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου καὶ τοῦ ὕπνου του, ἄς οὐδέμια διασκεδάσεις ἴσχυε νὰ διαταρᾶξῃ. Ἡ μήτηρ ἀπεμακρύνετο κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν ἐσπέραν μάλιστα πολυάκις δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβαίνῃ μετὰ τῆς Σιδωνίας πρὸς ὑπάντησιν τῶν ἐκ Παρισίων ἐρχομένων δύο συνεταίρων.

— Δικαιολόγησέ με, ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ἀποσυρομένη εἰς τὸν θάλαμον τῆς.

Ἡ κυρία Ρίσιερ ἐθριάμβευεν. Κομπῆ, νωθρὰ, ἐφέρετο διὰ τοῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων, μὴ ἔχουσα συνείδησιν τῆς ταχείας αὐτῶν φρεσῆς, μὴ σκεπτομένη.

Μόνον ὁ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς πνέων δροσερὸς ἦτο τὴν ἀνεκάλει εἰς τὴν ζωὴν. Καπηλεῖόν τι διαφαινόμενον ἀορίστως διὰ μέσου τῶν ἡμικλείστων βλέφαρων τῆς εἰς τινὰ κερπήν τῆς ὁδοῦ, ἡ παιδία βρακένδυτα βαδίζοντα ἐπὶ τῆς χλόης ἀνενηύμιζον εἰς αὐτὴν τοὺς ἄλλοτε κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν περιπάτους τῆς μετὰ τοῦ Ρίσιερ καὶ τῶν γονέων τῆς καὶ τὸ βίγος ὅπερ τὴν κατελάμβανεν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ταύτη τὴν ἔκαμνε νὰ κᾶθηται κάλλιον, ἐπιδεικτικωτέρα ἐν τῇ δροσερᾷ καὶ ἀνέτρῳ περιβολῇ τῆς, λειωνίζομένη εὐχαρίστως ἐκ τῆς ταλαντεύσεως τῆς ἀμαξίας, ἐν ᾗ ὁ λογισμὸς τῆς ἀπεκοιμάτο μετ' ὀλίγον ἐκ νέου εὐδαίμων καὶ ἀσφαλῆς.

Καὶ ἕτεροι ἀμαξία ἀνέμενον εἰς τὸν σταθμόν. Οἱ παρεστῶτες πολὺ τὴν παρετήρουν. Δις ἡ τρεῖς ἤκουσε νὰ ψιθυρίζουσιν ὀπισθὲν τῆς. . . . «Εἶνε ἡ κυρία Φρομών! . . .» τὸ ἀληθὲς δὲ εἶνε ὅτι ἠδύνατό τις ν' ἀπατηθῆ βλέπων τοὺς τρεῖς ἐπαυρομένους τιουτοτρόπως ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρομοῦ, τὴν Σιδωνίαν εἰς τὸ βάθος πλησίον τοῦ Γεωργίου, γελῶσαν καὶ συνομιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ, τὸν δὲ Ρίσιερ ἀντικρῶ των μειδιῶντα εἰρηκῶς, ἐντροπόμενον ὁπωσοῦν διὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀμαξίαν μὲ τὰς εὐρεῖας παλάμας του ἀποτεθειμένης ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἡ ἰδέα αὐτῆ ὅτι τὴν ἐξελάμβανον διὰ τὴν κυρίαν Φρομών τὴν καθίστα λίαν ὑπερήφανον καὶ ὀσημέραι συνείθιζεν εἰς αὐτὴν ἔτι μᾶλλον. Ἄμα τῇ ἀφίξει των εἰς τὴν ἔπαυλιν τὰ δύο ζεῦγη ἐχωρίζοντο μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, ἀλλὰ πλησίον τῆς συζύγου του τῆς γαληνιακῶς ἐφορώτης τὸ κοιμώμενον τέκνον τῆς εὐρισκόμενος ὁ Γεώργιος Φρομών, νέος ὧν εἰσέτι ὥστε νὰ προτιμᾷ τὴν ἡρεμὸν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν, ἀνελογίζετο πάντοτε τὴν περικαλλῆ Σιδωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἠκούετο ἀντηχοῦσα μὲ τόνους θριαμβευτικούς εἰς τὰς δειροστοιχίας τοῦ κήπου.

Ἐνῶ δλόκληρος ἡ ἔπαυλις μετεβάλλετο οὕτω χάρις εἰς τὰς ἰδιοτροπίας μιᾶς γυναικός, ὁ γέρον Γαρδινῶ ἐξηκολούθει διάγων τὸν ἀβέλτερον βίον πλουσίου ἀνιῶντος, ὀκνηροῦ καὶ ἀνικάνου. Ἡ καλλιτέρα του ψυχασγωγία τῶρα ἦτο ἡ κατασκοπεῖα. Αἱ τῆδε κακίαις μεταβάσεις τῶν ὑπηρετῶν, τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὸ κομιζόμενον ἐκ τοῦ κηπου κατ' ἑκάστην πρώϊαν πλήρες ὀσπρίων καὶ καρπῶν κἀνιστρον ἦσαν ἀντικειμένα διαρκῶν ἀνακρίσεων. Μεγαλητέρα χαρὰ δι' αὐτὸν δὲν ἦτο παρὰ νὰ συλλάβῃ κάποιον ἐπ' αὐτοφῶρῳ. Τὸ τοιοῦτο τὸν ἀπνησχόλει, τοῦ ἀπέδιδε σημασίαν, ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν, τῶν συνδαιτυμό-

νων ἀκρωμένων ἐν σιγῇ, διηγείτο τὸ ἐγκλημα, τοὺς δόλους εἰς οὓς κατέφυγεν ὅπως τὸ ἀνακαλύψῃ, τὴν ὄψιν τοῦ ἐνόχου, τὸν τρόπον του, τὰς ἰκεσίας του.

Διὰ τὴν διηγετικὴν ταύτην ἐπιτήρησιν τῶν οἰκετῶν του ὁ γέρον ἐῖχεν ἐκλέξῃ λίθινον ἐδώλιον κείμενον ὀπισθεν ὑπερμεγέθους θάμνου παυλονίας. Μὴ ἀναγινώσκων οὐδὲ σκεπτόμενος ἔμενεν αὐτόθι ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους κατασκοπεύων τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους. Διὰ τὴν νύκτα δὲ ἐμυχανήθη ἄλλο τι. Εἰς τὸν εὐρύχωρον πρόδρομον, εἰς ὃν ἦγον ἐκατέρωθεν αἱ κατάφοροι ἐξ ἀνθέων κλίμακες εἶχον ἀνοίξῃ ὀπὴν συγκοινωνοῦσαν μὲ τὸν θάλαμόν του κείμενον εἰς τὸν ἄνω ὄροφον. Ἀκουστικὸς σωλὴν τελειοποιημένος μετετίθασκεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖ ἐπάνω πάντα θόρυβον ἐκ τοῦ ἰσογείου, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν συνδιαλέξεων τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐκάθηντο χάριν τῆς δρόσου τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΤΡΕΛΛΗ

Μέσ' εἰς τὸ σκοτάδι μιᾶς σπηλιάς,
 Ἐπὶ βράχῳ τῆς ἀκρογιαλιάς,
 Στενάζει κόρη μοναχὴ
 Καὶ δέρνεται ἡ φτωχὴ.
 Ἄλλοτε νὰ ἴδῃ δὲν θέλει φῶς,
 Καὶ μένει ὁ πόνος τῆς κρυφῆς
 Τὴν γῆ τὸ κῦμα ἄν φιλᾷ,
 Κι' ὁ οὐρανὸς γελαῖ.
 Μὰ κάθε φοβερὴ νυχτιὰ
 Ὄπου σηκώνεται ἡ Νοτιά,
 Ἐμπρὸς εἰς τὸ κῦμα σιωπηλὴ
 Τὴν βλέπει τὴν τρελλή.
 Ἐχει νεράϊδας ὠμορφιά,
 Μὰ ἡ ὄψις τῆς μιὰ συννεφιά,
 Που ἄστροπελέκι καὶ βροντὴ
 Λέει μέσα τῆς κρατεῖ.
 Βλέπει τὸ κῦμα τὸ πικρὸ,
 Βλέπει τὸν κάτασπρον ἀφρὸ,
 Κι' ἀκόμα ἓνα νεκρὸ τηρᾷ
 Ἐπὶ τ' ἀκοιμητὰ νερά.
 Εἶνε δυὸ χρόνια πού ἡ Νοτιά
 Ἐπὶ τὴν ξερριζωμέν' ἰτιά
 Τὸν εἶχε ῥίξῃ ἐκεῖ νεκρὸ
 Τῆς ξενιτειᾶς γαμβρὸ!
 Κ' ἐπήγανε εἰς τὴν ἐκκλησιά,
 Μὰ ὄχι γιὰ στεφανωσιά.
 Πῆγαν γιὰ μαῦρο χωρισμὸ,
 Γι' ἀγιάτρευτο καὶ μῦθ.
 Ὁ νοῦς τῆς πέθανε μαζὺ
 Μὲ τὸν καλὸ τῆς, καὶ δὲν ζῆ
 Παρὰ ἡ τρομάρα μιᾶς βραδυᾶς,
 Κ' ἡ πίκρα τῆς καρδιάς.
 Φεύγει ἀπ' τὸ κῦμα, κι' ἀρχινᾷ
 Τὸ μοιρολόγι' εἰς τὰ βουνά
 Που ἀντιλαοῦν ὡς τὴν αὐγὴ
 Τῆς δόλιας τὴν πληγῆ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΕΙΠΝΑ

Γνωστὸς Οὐγγρος λογογράφος, ὁ Λουδοβίκος Ἐβρεσι, ἐδημοσίευσεν ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ Πεσταίου Λόβυδ τὰς ἐπομένας εὐτραπέλους ἀλλ' ἀκριβεστάτας παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κρατούντων συμποτικῶν κανόνων καὶ ἐθίμων.

Οἱ Ἀγγλοὶ, λέγει, ἔχουσιν εἶδος τι ὅλως ἰδιαίτερον περιφρονητικῶν βλέμματος, τὸ ὅποσον ἐπιφυλάττουσι πάντοτε δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης. Εἶναι δὲ τοῦτο δριμύτερον κάπως τοῦ βλέμματος, ὅπερ θὰ ἔρριπτον αἰφνης εἰς ἀραπίαν, κοσμήσασαν τὸ πρόσωπόν της μὲ πούδραν. Ποσάνις δὲν ἔκοψε τὰ ἦπατά μου τοιοῦτο βλέμα, ἀπηνές, ἐκφράζον ἅμα ἀπορίαν μεγίστην καὶ ἀγανάκτησιν καὶ οἶκτον! Μίαν φορὰν παρετήρησα ὅτι οἱ ὀμοτράπεζοί μου ἀπέθεσαν περόνια καὶ μαχαίρια καὶ μὲ ἐκύτταξαν ἀκαρδαμυκτεῖ. Τί ἐγκλημα ἄρα γε νὰ διέπραξῃ; Μήπως ἔβαλα τὴν τροφήν μὲ τὸ μαχαίριον εἰς τὸ στόμα, ὅπερ ἐν Ἀγγλίᾳ θεωρεῖται ἐγκλημα παντὸς ἄλλου ἀνοσιώτερον, πλην τῆς πατροκτονίας; Ὅχι! εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν δὲν εἶχα φθάσῃ ἀλλ' ἔβαλα εἰς τὸ πρόβειον ψητὸν μουστάρδαν, ἡ ὅποια εἶναι ἄρτυμα ἀποκλειστικὸν τοῦ βωδινίου κρέατος καὶ τοῦ χειρομηρίου. Τί νὰ κάμω τότε; προσεποιήθητι ὅτι ἄνοιξεν ἡ μύτη μου καὶ ἐξῆλθον. Μία εὐσπλαγγικὴ γείτων μου μοὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν. «Βλέπετε; νὰ μὴ τὸ ξανακάμετε, ἀπ' αὐτὸ σᾶς ἄνοιξεν ἡ μύτη σας; ἡμποροῦτε ὁ μὴ γένοιτο νὰ σᾶς φέρῃ καὶ ἀποπληξίαν!»

Ἄλλην πάλιν φορὰν ἠθέλησα νὰ ἀρτύσω ψυχρὰ ὀρνίθια κρέατα μὲ καρύκευμα τοῦ Οὐαρτσέστερσαϊρ, διότι πρῶτον μὲν ἠδυνάμην νὰ προσφέρω ὀρθῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ καρυκεύματος, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων ἐδυσκολευόμην, καὶ δεύτερον διότι κατὰ τύχην ἦτο πλησίον μου τὸ καρύκευμα ἐκεῖνο. Εὐτυχῶς ἡ θεράπαινα, ἥτις φαίνεται μὲ ἐλυπήθη, ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν χεῖρά μου καὶ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ ἀνυπολογίστων περιπετειῶν. Τί θὰ ἐγένετο ἂν τις ἤθελε κόψῃ τὸν ξηρὸν ἄρτον του μὲ τὸ μαχαίριον καὶ οὐχὶ μὲ τὴν χεῖρα, ἢ ἂν ἤθελε κόψῃ τὸν ἀλειμμένον μὲ βούτυρον ἄρτον μὲ τὴν χεῖρα καὶ οὐχὶ μὲ τοὺς ὀδόντας, εἶναι ἀδηλον, διότι τοιαῦτα ἀτοπήματα δὲν συνέβησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἄν εἰς προγενεστέρους χρόνους ὑπέπεσε τις εἰς παραπλήσια ἐγκλήματα, οὗτος θὰ ἦτο προφανῶς κακοῦργος φύσει καὶ ἀξίος τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ ξένος εἶναι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς ὅτι εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀγροῦχος ἡπειρώτης, καὶ νὰ ἐπικληθῇ τὴν εὐμενῆ ἐπιείκειαν τῶν ὀμοτραπέλων. Ἐν οἰκογενειακοῖς δεῖπνοις ἔσπευδον μετὰ πολλῆς καλοκαγαθίας νὰ μὲ διδάξωσιν, ὡσάντις ἠρώτων μὲ ποῖον περόνιον τρώγεται τὸ παρατεθὲν φαγητόν. Καὶ ἐφείλκυσά ποτε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν συμπάθειαν μεγίστην μερίδος τοῦ σκωτικῶν ἔθνους, εἰπὼν ὅτι πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ὅτι σκότς, τὸ ἐθνικὸν τῶν Σκώτων ἔδραμα. Εὐθύς